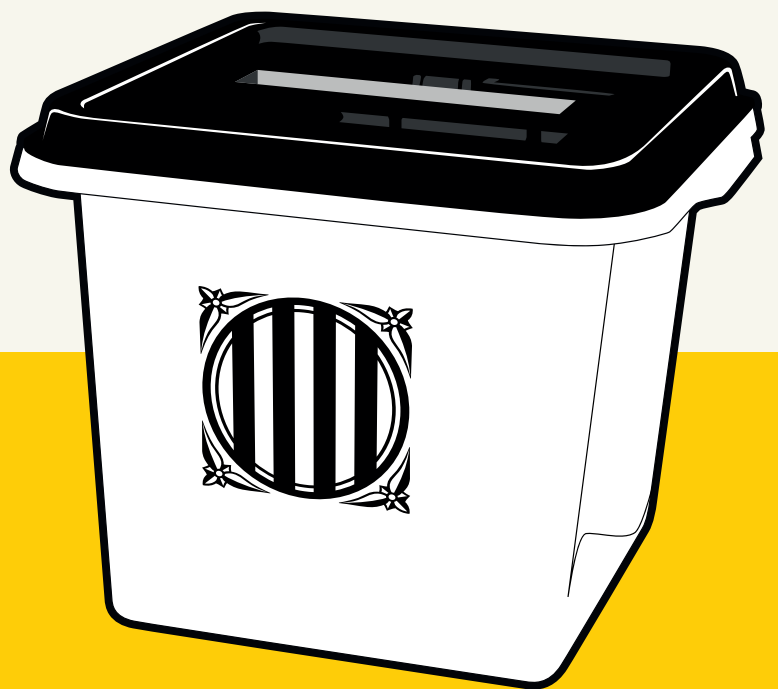

La Crida: units cap a la República catalana

— Ponència política

CRIDA
NACIONAL
per la República

La Crida: units cap a la República catalana

—

Ponència Política de la
Crida Nacional per la República

1.— Catalunya, Estat independent en forma de República

2.— Principis fundacionals

- a. — El nostre capital: la gent
- b. — El nostre ideal: la justícia social, la prosperitat, la cohesió i la sostenibilitat
- c. — El nostre model: la república dels homes i dones lliures
- d. — El nostre compromís: el diàleg, la democràcia, la no-violència i la transparència
- e. — El nostre espai: una Catalunya compromesa amb Europa i la Mediterrània

3.— Apunts d'estratègia

- a. — Caminar construint República des de la unitat
- b. — Caminar construint República des de les institucions
- c. — Caminar construint República des de la mobilització
- d. — Caminar construint República des de la legitimitat de l'exili i la presó

4.— Carta de compromís polític

Introducció

Teniu entre els mans la ponència política de la Crida Nacional. Aquest document consta de quatre grans apartats. El document serà presentat en la Convenció Fundacional que tindrà lloc a Manresa el proper 27 d'octubre i es posarà a consideració de totes les persones adherides prèviament a la seva aprovació, prevista a mitjans de gener.

Al llarg de les properes setmanes s'obrirà un període de presentació del document arreu del territori coincidint amb les presentacions territorials de la Crida Nacional.

D'acord amb els criteris que oportunament s'explicaran el document és susceptible de ser modificat a partir de les esmenes que qualsevol persona adherida podrà fer arribar.

L'ordenació d'aquest debat així com l'acceptació de les esmenes serà responsabilitat de la Coordinadora Política que fins a l'elecció dels òrgans de direcció i representació de la Crida Nacional assumirà aquesta responsabilitats.

1.— Catalunya, Estat independent en forma de República

Per projectar Catalunya al futur i bastir una societat pròspera, justa i lliure on els homes i les dones que la conformem gaudim d'una vida digna en condicions de benestar en allò material i també en allò immaterial (cultura,...) ens cal imperativament un nou marc institucional que atorgui al Parlament i al govern de Catalunya les capacitats plenes d'obrar en l'entorn d'interdependències que existeixen al món actual.

Els ciutadans, homes i dones de Catalunya, tenim dret a exercir la plena sobirania sobre les institucions que ens governen sense que altres organismes i governs interfereixin, limitin o condicionin sense el nostre consentiment la seva acció. Només una cessió voluntària i explícita de sobirania pot justificar la tutela d'organismes supranacionals a les institucions de govern del poble de Catalunya.

Aspirem ser un més entre tants països de dimensió mitjana que abunden i fan forta Europa. Volem que Catalunya esdevingui un Estat independent en forma de República com expressió moderna i d'arrel democràtica en què un nou Estat es pot edificar.

Amb aquest objectiu sorgeix la Crida Nacional, com a moviment per la República mitjançant mètodes exclusivament democràtics i pacífics. Ens definim com a moviment polític sobiranista d'ampli espectre i transversal, amb voluntat de ser una eina d'acció política que pugui també participar en les cites electorals. La nostra raó de ser, com a moviment organitzat, finalitza amb l'assoliment de la República Catalana. El nostre compromís de dissolució un cop instaurada la República és inamovible.

La Crida Nacional assumeix la seva vertebració a partir de la pluralitat ideològica amb l'única exclusió de les posicions no democràtiques. Ens comprometem amb els valors republicans de solidaritat entre persones i pobles per lluitar contra les desigualtats i les discriminacions, ja siguin individuals, col·lectives o socials.

La Crida Nacional sorgeix amb la voluntat i el compromís de treballar perquè Catalunya segueixi sent un poble cohesionat socialment i territorialment; amb profundes conviccions i pràctiques democràtiques; que generi oportunitats per al desenvolupament personal en el marc d'una economia innovadora i sostenible, d'una societat activa, emprenedora i solidària, d'una cultura oberta i d'un model de benestar que alliberi les persones de les necessitats bàsiques.

L'excepcionalitat política, social i institucional que l'Estat sotmet a Catalunya des de la convocatòria, organització i celebració del referèndum de l'1 d'octubre del 2017 i la negativa continuada per part dels poders de l'Estat a acceptar l'exercici del dret a l'autodeterminació, requereix una resposta política també excepcional. Aquesta ha de ser capaç de definir noves estratègies, de disposar nous instruments d'acció col·lectiva i de renovar i ampliar aliances per seguir avançant eficaçment en el mandat polític tant del referèndum de l'1 d'octubre com de les eleccions del 21 D. La Crida Nacional neix a partir d'aquesta excepcionalitat per aglutinar tantes sensibilitats polítiques i socials com sigui possible i canalitzar políticament les demandes ciutadanes expressades al llarg dels darrers anys i molt particularment en el Referèndum de l'1 d'octubre.

Les condicions per exercir l'autodeterminació només es donaran si hi ha un impuls social i polític que les precipiti. Cal ser conscient que sense aquest impuls la República Catalana difícilment es farà efectiva. Per això la Crida Nacional assumeix en la seva creació el compromís d'orientar la seva acció per facilitar les condicions socials i polítiques que garanteixin l'exercici de la sobirania per procedir, si la voluntat democràtica de la ciutadania així s'expressa, a la constitució d'un Estat independent en forma de República.

L'aposta pel diàleg i l'entesa per exercir de manera efectiva les aspiracions d'autodeterminació de la ciutadania de Catalunya és ferma. Si la via del diàleg amb l'Estat no es produeix o simplement no avança amb acords significatius, en cap cas renunciarem a l'exercici efectiu de la sobirania quan les condicions socials i polítiques del país ho permetin. Qualsevol camí que respongui als principis de la no violència i a un mandat democràtic expressat majoritàriament a les urnes és legítim per exercir el dret a la llibertat que tots els pobles tenen d'acord amb l'article primer del pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics de Nacions Unides.

2.— Principis Fundacionals

a.— El nostre capital: la gent

Catalunya és una societat oberta al món i plural en el sentit més ambiciós del terme. Les procedències diverses de la seva gent, amb els seus llinatges i les parles d'arreu, que avui s'entrellacen en totes i cadascuna de les comarques del país configuren, perfilen i determinen sense exclusió el que avui és el poble de Catalunya.

Catalunya és un país que s'ha fet a cop d'immigracions i a base de resiliència acollidora capaç de preservar, compartir i llegar llengua, valors i voluntat nacional de ser. La nostra fortalesa com a país de 7 milions i mig de persones s'explica en gran part per la sinergia continuada entre una població receptora i una població nouvinguda que ha permès reiteradament que els que un dia van ser nouvinguts es disposessin un dia a ser també receptors..

Estem davant d'un model singular i exitós de construcció nacional, que ha permès l'existència d'una cohesió social i política molt elevada en termes de convivència, tot i que no exempta de mancances, disfuncions i amenaces en gran part per la desigualtat econòmica i social existent. En tot cas, s'ha de posar en valor el tresor social i polític que representa la cohesió existent en un país que en poc més de 100 anys ha triplicat la seva població a causa de l'arribada massiva de nova població.

La força del projecte de la República és i ha de continuar sent la seva concepció universal, integradora i no excloent de cap persona, llengua, cultura i identitat; la República de tothom i per tothom. Estem fermament compromesos en la defensa de la convivència, el respecte a la diversitat i el reconeixement a totes les veus que democràticament s'expressen en el centre del debat polític.

Hem de ser conscients que l'estratègia de l'Estat espanyol i dels actors polítics, socials i mediàtics contraris a l'exercici del dret a l'Autodeterminació és plantejar el conflicte polític des de l'estímul a la confrontació a l'interior de la societat catalana per raó de sentiments identitaris; promouen la fractura social mitjançant el debilitament d'una de les nostres fortaleses i valors més preuats com a país. Ells saben que el respecte a la diversitat i pluralitat per part d'una gran majoria de la població és el principal capital que com a país tenim i l'únic al que no podem renunciar sense la certesa de perdre-ho tot.

Per això, davant d'aquesta estratègia de fractura que alguns promouen només hi cap com a resposta posar permanentment en valor la cultura democràtica que comparteix la immensa majoria de la societat catalana. Una concepció democràtica àmpliament compartida segons la qual les decisions que afecten transcendentalment al conjunt de la nostra societat han de ser preses pel conjunt de la ciutadania, sense exclusions.

b.— El nostre ideal: la justícia social, la prosperitat, la cohesió i la sostenibilitat

Avui, Catalunya com la resta de països, està sotmesa a importants canvis, autèntics desafiaments polítics, socials i econòmics, que són de dimensions globals però que alhora afecten a la vida quotidiana i el benestar de les persones i que s'expressen a través de fenòmens molt diversos (economia, ecologia, demografia,...). Catalunya és una comunitat viva, amb personalitat pròpia i amb voluntat de ser una república independent, i amb fortalesa identitària, alhora que actor polític en l'escenari europeu, mediterrani i fins i tot internacional. Això ens permet afrontar des de la plena sobirania, amb les eines pròpies d'un

Estat i amb l'empremta de la nostra pròpia singularitat els desafiaments que col·lectivament, a Catalunya i arreu, estan plantejats. Avui, la República catalana esdevé una necessitat.

Un Estat propi en forma de República ens permetrà treballar des de la nostra singularitat per garantir que el progrés del país i l'economia catalana estiguin al servei de les persones, a la consecució d'uns nivells de qualitat de vida que siguin dignes i a la possibilitat de millorar-los. Uns nivells de qualitat de vida que no s'haurien de mesurar només per la cobertura de les necessitats bàsiques de cada persona sinó també, i per citar-ne només alguns, amb paràmetres de salut, d'assequibilitat de l'habitatge, d'accessibilitat en els desplaçaments i de nous patrons i condicions de mobilitat, en nous usos del temps i en l'educació i l'aprenentatge al llarg de la vida.

En aquest sentit, les persones no poden ser considerades mers agents econòmics o elements estadístics. Aquest principi general s'ha de vetllar especialment en els nous processos de digitalització i de globalització de l'economia. S'han d'aprofitar i potenciar tots els seus aspectes de transformació social, de millora del benestar personal i col·lectiu, d'avanç cap a una economia circular i de baixa intensitat de carboni, de generació d'ocupació de valor afegit i de nous models de negoci, de mitigació i pal·liació del canvi climàtic i dels efectes associats, per citar només alguns exemples.

Al mateix temps, s'han d'evitar els riscos de concentració de beneficis en poques mans, la deslocalització fiscal i la configuració de nous oligopolis fora del control públic. L'acció de les administracions, concertada amb la capacitat d'alerta i l'activisme de la societat civil, ha de capaç d'estimular els elements extraordinàriament positius i avançar cap a una gran concertació social, un nou pacte social que limiti els vectors que avui es mostren potencialment negatius. Cal remarcar, especialment, els que es troben a la base d'una creixent desigualtat social, o les dinàmiques d'uniformització social que amenacen la diversitat, o la precarització laboral i la pressió per determinades desregulacions en nom d'una falsa competitivitat, que afecta directament la cohesió social.

Aquestes condicions s'han de materialitzar en unes ciutats que han de tenir una dimensió humana, que han de pacificar el seu trànsit mitjançant la preeminència del transport públic i la mobilitat no motoritzada, que han d'oferir l'espai públic a les expressions culturals, lúdiques, polítiques, cíviques... de la ciutadania.

També s'ha de materialitzar en un nou contracte de la societat amb el patrimoni natural, en què reconegui la importància dels serveis ecosistèmics per a la qualitat de vida, potenciï les infraestructures verdes, elimini les causes i les conseqüències de la contaminació i assumeixi la responsabilitat moral de la humanitat sobre la protecció de la biodiversitat

Un model econòmic que sigui sostenible, que creï condicions per a una prosperitat distribuïda i que reforci la cohesió social i territorial és possible si disposem d'unes empreses competitives per la seva ecoeficiència en l'ús dels recursos i l'energia, per la seva vocació innovadora i per la seva projecció global sense que la dimensió en sigui excusa o fre, per la seva responsabilitat social i el seu respecte pels clients i els treballadors i per la seva bona praxi. Ens calen empreses que no siguin dominades per la maximització de beneficis a curt termini sinó que tinguin una perspectiva a mitjà i llarg terme.

Tot això és possible si comptem amb un Estat propi i que esdevingui emprenedor, impulsor de la digitalització i la sostenibilitat de l'economia, fixador de regles clares i garant del seu compliment, creador d'infraestructures de competitivitat i estimulador de la generació de nou coneixement al sistema universitari i de la seva transferència a les empreses productives perquè s'hi produeixi la innovació. Ens calen administracions àgils, desburocratitzades, amb voluntat de diàleg i cooperació amb el món empresarial i que no siguin condicionades pels cicles electorals en la presa de decisions. Un autèntic canvi de

paradigma que només serà possible si capgirem la seva organització a partir d'un recomençar de nou mitjançant la proclamació d'una República catalana independent.

En resum, ens calen totes les eines d'un Estat per poder interactuar de forma sobirana en els diferents actors en l'àmbit nacional i internacional.

c. — El nostre model: la república dels homes i dones lliures

Una societat justa necessita una ciutadania lliure. Sense homes i dones lliures no hi ha la condició necessària per la justícia. Tot i que és igualment cert que sense unes condicions socialment justes la llibertat individual és més un desig que una realitat.

L'1 d'octubre ens vàrem sentir lliures i en l'acció de centenars de milers de persones vàrem plantar milers de llavors a favor d'una societat més justa i d'un país més pròsper. El referèndum de l'1 d'octubre va esdevenir un acte carregat de valors i vivències republicanes. Fraternitat, llibertat, igualtat, democràcia, resistència, solidaritat, cooperació, confiança... van ressonar arreu del país, en cada vot i en cada gest de defensa de les urnes. Aquests són els valors que han d'impregnar el model de país que volem. També per això l'1 d'octubre és una referència irrenunciable en l'horitzó polític que estem construint.

En democràcia la llibertat i la justícia s'han de garantir des de l'acció decidida dels poders públics mitjançant el reconeixement, la promoció i defensa dels drets. Les democràcies liberals del segle XX han incorporat en els seus ordenaments molts drets essencials (socials, civils, polítics,...) tot i que sovint s'han convertit en una simple formalitat sense capacitat per esdevenir garantia real per avançar cap a una societat justa. El dret a l'habitatge és probablement el més emblemàtic d'aquesta dissonància entre el dret expressat i el dret realment garantit. Urgeix orientar decididament els poders públics per evitar aquesta dissonància entre la formalització de cada un dels drets en qüestió i el seu gaudi efectiu.

Si es pretén encarar l'objectiu de justícia i llibertat que ens planteja el segle XXI cal abordar amb urgència la materialització positiva d'una nova generació de drets sense els quals els espais de llibertat i justícia conquerida al llarg del segle XX poden retrocedir. Ens comprometem a ser plenament actius en la formulació d'aquests nous drets per encarar el món actual i fer més grans i sòlids els espais de justícia i llibertat. El dret a la identitat i la privacitat en el món digital; el dret a la propietat de les dades genètiques personals; el dret a una identitat sexual que superi la clàssica divisió en home o dona; el dret a una mort digna són alguns dels drets que caldrà positivitzar en els temps immediats.

La protecció dels drets a Catalunya ha d'anar acompanyada per una actitud compromesa amb els mateixos drets arreu de tots els continents. En un període de la història on qualsevol racó del món s'ha fet proper a l'altra i les distàncies en els espais vitals de tots els humans s'han escurçat significativament no podem restar indiferents al que en altres contrades i a altres persones els succeeix. Hem de reforçar la pràctica solidària i compromesa de la societat catalana impulsant tant des de les institucions i els poders públics com des de la societat totes les accions encaminades a exigir i promoure drets que reforcin els espais de llibertat i d'igualtat en qualsevol país.

L'impuls i posterior consolidació de la Catalunya dels drets i la justícia reclamen una adequació dels ordenaments i sistemes institucionals a la nova realitat el segle XXI en el marc d'una profunda regeneració democràtica de la vida política i social. Cal revertir els camins de restricció democràtica en la presa de decisions pels quals han transitat les democràcies i els poders públics les últimes quatre dècades. Hi ha la necessitat de posar en valor la implicació ciutadana (participació, deliberació, vot) com a motor real en la

presa de les decisions públiques i no només com a ritual legitimador de decisions que es prenen en espais i àmbits allunyats del control ciutadà.

Sobre aquesta base, s'han de bastir una governança política i una arquitectura institucional basades en l'ètica, la representativitat democràtica, la transparència, la construcció de consens polític, la qualitat tècnica de les decisions, l'agilitat de la resposta i la sensibilitat social. En definitiva, necessitem unes institucions que no perdin mai de vista que estan al servei de l'interès general i de les persones. També, s'ha de bastir un marc d'interrelacions econòmiques en què prevalguin els principis d'honestedat, de responsabilitat corporativa i d'escrupolós respecte de la legalitat.

La regeneració democràtica reclama també uns mitjans de comunicació que, des de la llibertat de premsa, prioritzin la veracitat i el rigor professional a l'hora d'exercir el seu imprescindible rol de control.

Per impulsar aquest projecte de drets, llibertats, justícia i democràcia la societat catalana ha d'assumir col·lectivament un corpus de valors i actituds republicanes basades en la confiança interpersonal com element aglutinador d'una sòlida cultura cívica de la nostra democràcia (prevalença dels drets civils, oposició a la discriminació i la desigualtat, retre comptes, solidaritat, diàleg en el reconeixement a l'adversari, exigència de rigor informatiu, rebuig de la impunitat i l'arbitrarietat, responsabilitat fiscal, al·lèrgia a tota mena de corrupció...).

Finalment ens reafirmem que en una societat profundament democràtica no hi ha espai pel populisme, per les formes subtils de totalitarisme, pel discurs vacu o la mediocritat política. Si fem bé la regeneració democràtica, serà la mateixa societat que els rebutjarà amb contundència per ser manifestament contraris als seus valors.

d. — El nostre compromís: el diàleg, la democràcia, la no-violència i la transparència

L'única condició que ens imposem per esdevenir de manera efectiva República Catalana és que així ho expressi democràticament una majoria de la ciutadania de Catalunya. La construcció d'aquest marc propi – la República Catalana – exigeix intel·ligència col·lectiva, perseverança, voluntat de diàleg i esperit consensual dins de la societat catalana. Només l'expressió democràtica del poble pot decidir-ho i només les urnes poden verificar la voluntat majoritària.

No renunciem a cap via pacífica i no-violenta per a fer efectiva la Declaració d'Independència i instaurar la República Catalana a l'empara de la causa justa de la independència.

Fem nostre el compromís polític del Govern Puigdemont de buscar prioritàriament i sense defallença un acord per resoldre el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol. Apostem pel diàleg com a via política preferent, que no exclusiva, per accedir a l'exercici efectiu del dret a l'Autodeterminació. Treballarem perquè l'acord i el diàleg siguin possibles però si aquesta via no es materialitza en un període prudencial o en el decurs del temps es dona una oportunitat per exercitar la sobirania plena gràcies al suport de la voluntat majoritària de la ciutadania; l'exercitarem. Som conscients de les dificultats d'èxit a curt termini d'aquestes vies, també de la dialogada. Ho sabem, però no renunciarem. No defallirem perquè malgrat les dificultats a curt termini tenim la certesa que aquesta partida política que la història ens brinda la guanyarem si mantenim el rumb fix i constant, cosa que en els últims 150 anys mai hem tingut oportunitat ni encert de fer.

L'escassa o nul·la predisposició que fins a data d'avui els poders de l'Estat han mostrat per canalitzar responsablement una via de diàleg no és una bona notícia per a la democràcia, tampoc per a la societat

catalana i estem convençuts que tampoc per la societat espanyola. Allargar el conflicte per part del govern espanyol sense buscar vies dialogades i d'acord és un acte de covardia democràtica. Dit això, l'actitud tancada al diàleg i l'acord que l'Estat espanyol manté no ens porta ni ens pot portar a abandonar l'aposta pel diàleg com a via preferent, que no exclusiva, de la nostra acció política. Aquesta és la que millor recull la convicció democràtica que la sustenta i per això la defensarem en tot moment.

Lliurem un combat desigual amb l'Estat. Moltes conquestes de drets i llibertats al llarg de la història s'han obtingut malgrat la desigualtat de forces existent entre el poder establert i les dinàmiques transformadores. Per això és molt important ser conscients en tot moment de les fortaleses que disposem i de les debilitats que ens determinen. Cal no cometre de nou errors que ens portin a malmetre oportunitats per exercir la sobirania. La manca d'unitat i sobretot de confiança entre els partits polítics sobiranistes està en l'origen d'algunes decisions estratègiques no reeixides. En tot cas i el més important és no oblidar que les oportunitats per exercir la sobirania s'han d'acompanyar per que es facin reals, com va ser ben visible el passat 1 d'octubre. Caldrà treballar, a partir de les mobilitzacions socials i l'acció política, per crear en un futur immediat noves oportunitats. I caldrà també corregir les debilitats conegudes (manca d'unitat i de confiança) per assegurar que quan les oportunitats per exercir la sobirania es donin de nou, les sabrem aprofitar.

L'1 d'octubre del 2017 va posar de manifest com de difícil és obtenir un suport explícit i públic provinent de cap Estat constituït. L'Estat espanyol disposa de mecanismes suficients de pressió (diplomàcia coercitiva) cap a altres estats per evitar que aquests manifestin la seva posició en el debat sobre l'Autodeterminació de Catalunya. Ara bé, de la mateixa manera que cal reconèixer aquesta dificultat hem de dir que l'Estat espanyol no pot impedir, com ja és ben visible, l'atenció i un suport creixent d'actors polítics internacionals i també de part de l'opinió pública de molts i diversos països, a la situació que es viu a Catalunya. Aquest suport de partits, associacions, referents culturals i socials d'aquests països serà més gran conforme es consolidi la imatge de la nostra causa relligada sòlidament a vies defensores del diàleg, compromesa amb la no-violència i partidària de la democràcia. En aquesta moments Catalunya és el referent en la lluita pel dret a l'autodeterminació en bona part de la comunitat internacional i en gran part ho és per la determinació de la ciutadania catalana a portar a terme el referèndum i a fer-ho des del compliment estricte de l'acció no-violenta.

L'existència d'una adhesió entre la societat catalana tan rotunda, al voltant d'un 80%, a favor d'un referèndum juntament amb la persistència i determinació de la ciutadania mobilitzada, acabarà tenint, tard o d'hora, receptivitat en l'Estat. No és versemblant imaginar un escenari on la resistència dels governants espanyols a escoltar aquest clam sobre un referèndum d'autodeterminació es perpetuï indefinidament en el temps. En tot cas cal preveure una acció política i múltiples accions de mobilització ciutadana que treballin coordinadament per impedir que es perpetuï en excés aquesta negativa.

La mobilització ciutadana mitjançant actituds cíviques i pacífiques, emmarcades en la no-violència activa i amb accions de nova dimensió, obre un gran ventall de possibilitats per emplaçar l'Estat a desbloquejar la via de diàleg de cara a acordar el Referèndum d'autodeterminació. Com es va posar de manifest l'1 d'octubre, tan important és el nombre de ciutadans mobilitzats com les formes que aquestes mobilitzacions prenen. L'assumpció de la no-violència com a principi rector de l'acció col·lectiva i com a palanca d'actuació política des de la societat és determinant. No és aquesta actitud una realitat del tot desconeguda a la societat catalana. Al llarg del segle XX diversos moments han evidenciat la força que té l'acció col·lectiva inspirada en la no-violència mi particularment en la desobediència civil. El tancament de caixes, la vaga dels tramvies i el moviment contra el servei militar obligatori, primer amb l'objecció de consciència i posteriorment amb la insubmissió, són tres episodis reeixits que a inicis, a meitat i a final del segle XX van néixer de la societat catalana i van doblegar el poder. Sense violència, amb determinació i

sobretot amb dignitat i resiliència. Aquestes actituds cíviques són imprescindibles per generar noves oportunitats polítiques a partir de les quals encarar el futur exercici de la sobirania.

e. — El nostre espai: una Catalunya compromesa amb Europa i la Mediterrània

Catalunya és constitutivament europea i civilitzatòriament Mediterrània. Ha estat històricament lligada als seus corrents de pensament i sempre ha mirat a Europa i el Mediterrani per a trobar-hi referents.

De manera especial cal dir que en aquests moments no es pot abdicar d'aquesta europeïtat, malgrat la desconfiança amb el comportament que les institucions europees estan tenint amb nosaltres i malgrat de decisions que en altres àmbits la Unió Europea està prenent. L'europeïtat cal assumir-la amb esperit constructiu i alhora crític. Catalunya s'identifica amb l'Europa de la diversitat i la pluralitat, dels drets humans i l'estat del benestar, de l'acolliment i la prosperitat, de la cultura i la qualitat de vida... Encara que sigui, en part, una idealització de la societat europea, són aquests els elements que la fan atractiva i la fan necessària.

Catalunya ha de ser un soci compromès i fiable de la Unió Europea, però al mateix temps un soci que sigui conscient dels mals que pateix la UE i lluiti per a corregir els actuals i prevenir els futurs. En aquest sentit, s'ha de rectificar la deriva tecnocràtica que ha emprès d'un temps ençà, la seva sensibilitat als interessos de les elits i, en paral·lel, la seva creixent insensibilitat pels problemes i les necessitats de la ciutadania.

En contrapartida, cal augmentar el seu rol en la protecció dels drets civils, en la lluita contra les desigualtats interiors, en l'abordatge de les reiterades crisis migratòries i de refugiats sense demagògies i amb respecte als drets humans i els valors europeus, entre ells el dret d'asil, en l'adopció d'un rol internacional amb una veu única a favor de la pau i de les relacions econòmiques governades per la sostenibilitat i el joc net i en el lideratge dels esforços mundials contra les grans amenaces del nostre temps (canvi climàtic, pèrdua de biodiversitat, ciberseguretat, pandèmies...).

Tanmateix, sentir-se europeus i ser europeistes no consisteix a acceptar qualsevol cosa que vingui d'Europa sinó a participar activament per a configurar una Europa d'acord amb la nostra visió, malgrat totes les través avui existents.

I a Europa caldrà emplaçar-la per a ser un actiu en la solució al conflicte que avui ens ocupa amb l'Estat. Hem de ser conscients que malgrat els silencis públics i la confiança que els Estats es fan entre ells, el tipus de solució que Espanya pretén donar a la demanda d'Autodeterminació (negació al diàleg, violència policial i sobreactuació judicial) posa en qüestió alguns dels elements constitutius d'aquesta Europa i per tant incomoda a una part dels actors europeus.

Per la seva part, el desplegament de la Mediterraneïtat de Catalunya representa un oportunitat estratègica. Només amb la constitució d'un Estat independent podem aspirar a establir un rol de lideratge al servei d'una regió que pot ser al llarg de les properes dècades especialment determinant donades les seves característiques demogràfiques, econòmiques, geopolítiques i culturals.

3.— Apunts d'estratègia

a.— Caminar construint República des de la unitat

La unitat d'acció i estratègica en l'àmbit associatiu i polític és determinant per seguir avançant en el camí cap a la República. Només quan hem anat junts, al carrer i a les urnes, hem tingut oportunitat d'aparèixer davant el conjunt de la societat, davant els altres actors polítics, davant els poders de l'Estat i davant la comunitat internacional com un espai polític cohesionat, àmpliament majoritari i democràticament guanyador.

La unitat és molt difícil de construir i molt fàcil de perdre. Lamentablement ho hem pogut veure aquests darrers temps. La prevalença dels interessos de part i la rivalitat entre les parts que configuren el sobiranisme acaben sovint danyant les possibilitats de la unitat d'acció i el més important acaben malbaratant les oportunitats que hem disposat.

És indiscutible que la crida a la unitat ha d'anar associada al reconeixement de cada una d'aquestes parts, en la seva diversitat ideològica i organitzativa. No es tracta d'uniformitzar i anul·lar la personalitat ni l'espai de cap actors polítics i socials. I òbviament no es tracta de silenciar els partits polítics i les seves propostes en ares de la confluència. Es tracta d'entendre l'oportunitat d'aparèixer en una confluència conjuntural, en la prioritització d'allò que compartim i en l'establiment d'un mínim comú compartit que ens reforça.

No hem de dubtar de l'excepcionalitat del moment que vivim, tant per la capacitat que el sobiranisme ha tingut de posar al centre del debat polític l'exercici del dret a l'autodeterminació com per la resposta dels poders de l'Estat espanyol a aquesta demanda. La reacció de l'Estat, vorejant i sobrepassant sovint les línies roges que un estat democràtic i de dret mai hauria de sobrepassar, evidencia fins a quin punt l'acció del sobiranisme ha posat en qüestió l'Estat i ha evidenciat la seva fragilitat. Tot això ha estat possible, en gran part, per la unitat assolida els darrers temps.

En primer lloc per la unitat assolida a través de les mobilitzacions ciutadanes. Això ha permès que esdevinguessin les més importants de la història d'Europa i també les més influents en la política a Catalunya de tots els temps. La ciutadania hem donat mostres d'una generositat immensa en la prioritització de les demandes i la capacitat de confluència amb altres persones sense que les adscripcions partidistes ni ideològiques fossin en cap cas un obstacle. De la unitat civil en defensa de l'autodeterminació per damunt de partits i de la mobilització i el compromís ciutadà en defensa del referèndum en podem extreure només la lliçó que ens certifica que quan anem junts, quan estem units en l'objectiu i les actuacions, la nostra força es multiplica i l'assoliment del nostre fi és molt més proper.

En segon lloc les posicions contràries a l'exercici del dret d'autodeterminació s'han vist també debilitades per la unitat que ha existit entre la iniciativa ciutadana encapçalada per les entitats sobiranistes i l'acció política i institucional. Cadascú ha desenvolupat harmònicament i sense necessitat d'actuar al dictat un de l'altre una acció complementària, respectuosa de les funcions de l'altre però buscant sempre la convergència més que la divergència.

I en tercer lloc per la confluència electoral que el 2015 es va produït entre els principals actors del sobiranisme polític. L'única experiència que avui disposem de llistes conjuntes és la de "Junts pel Si". Els seus resultats van millorar totes les previsions que les enquestes donaven a ERC i CDC per separat. I en qualsevol cas la dada més rellevant és que sense l'existència de "Junts pel Si" el referèndum de l'1 d'octubre difícilment hagués estat possible. Molt probablement sense la unitat electoral els desencontres

entre els diversos partits haguessin impedit que el referèndum sortís a la llum. Els beneficis de la unitat electoral no els hem d'apreciar només en l'obtenció de vots el dia de les eleccions –que també– sinó en l'acció política posterior en clau de confrontació democràtica amb l'Estat.

Avui, un any després de l'1 d'octubre i de la declaració d'Independència, continua essent possible i necessari la construcció d'un espai de confluència que permeti que transitar amb èxit cap a l'assoliment dels objectius compartits de la república i fer front a tots els embats de l'Estat.

La unitat d'acció i estratègica que volem no s'ha de confondre amb el *frontisme* que alguns insinuen. La unitat que exigim, a diferència del *frontisme*, no és fa “en contra de” sinó a “favor de”. I en qualsevol cas defuig les actituds de confrontació social que el *frontisme* porta implícit. La unitat que proclamem i que busquem vol atreure a nous sectors socials i a la vegada vol ser un espai d'interlocució i diàleg amb l'Estat més fort que el que la fragmentació pot permetre.

És del tot incoherent amb una estratègia que es vol guanyadora renunciar a la unitat d'acció precisament en el moment més intens de la crisi amb l'Estat. Com s'ha demostrat després del 21 D, la manca d'unitat política i l'excés de rivalitat entre els espais de partit només ha servit per debilitar el nostre projecte. Avui l'eficàcia del sobiranisme polític és menor que ho era fa uns anys en gran part per la pèrdua d'una unitat d'acció i estratègica.

b. – Caminar construint República des de les institucions

Aquesta estratègia de la unitat política té sentit i raó de ser en la mesura que es busqui que el sobiranisme disposi de la màxima acció de govern que avui ofereixen les nostres institucions; és a dir governs locals i Generalitat. El poder polític que un no té el disposa un altre. Les limitacions que té l'actual autogovern són evidents però en cap cas això pot justificar la renúncia al control per mandat democràtic d'aquest poder. Cal fer tots els esforços per esdevenir govern en el major nombre d'institucions del país i també de tenir presència en tots els espais de representació política que avui existeixen a Catalunya. Renunciar a ser presents en qualsevol d'aquests espais (congrés de diputats, parlament europeu, diputacions, parlament de Catalunya,...) és acceptar que alguna altra formació política ocuparà aquesta presència, és a dir que es perdran plataformes d'acció política i de representació ciutadana a favor de la República.

Cal assumir des del sobiranisme, de manera especial i sense timideses, el lideratge en la governança de les institucions de la Generalitat (Parlament i Govern). Malgrat les enormes limitacions que l'Estat espanyol imposa a l'exercici de l'autogovern i l'actitud intervencionista i recentralitzadora que diverses institucions de l'Estat porten a terme des de fa uns quants anys, liderades pel comportament del Tribunal Constitucional, no hi ha cap motiu per abandonar-les ni molt menys per renunciar a tenir-les sota el control democràtic del sobiranisme.

La Generalitat de Catalunya està lluny de ser Estat en el sentit republicà que aspirem del terme. Però és indiscutible que amb totes les limitacions la Generalitat de Catalunya ha convertit en residual l'Estat espanyol a Catalunya. Quan aquest ha d'intervenir ho ha de fer forçant regles del joc, trencant normes i sobretot violentant la normalitat. Tota la intervenció judicial desfermada ja arran del 9N i sobredimensionada amb la judicialització i els empresonaments i exili de l'1 i el 27 d'octubre en són una bona prova.

S'ha d'acceptar que des de les institucions hi ha un marge d'actuació limitat, però seria injust no reconèixer que des d'aquestes mateixes institucions s'ha pogut liderar políticament l'exigència de solució democràtica del conflicte a través d'un referèndum. Sense el control de les institucions de Govern a Catalunya el procés, tal i com s'ha produït, no hagués estat possible.

L'existència de presos i exiliats i la possibilitat de condemnes tan llargues com injustificades i injustes porta associat el risc que la situació de repressió es normalitzi. Davant d'aquesta idea alguns poden sentir-se incòmodes amb el fet de governar des de les institucions davant la temença que aquesta sigui una porta a normalitzar la situació de repressió. Els nostres presos són molt clars al respecte: és del tot urgent omplir de contingut efectiu tot el poder de les institucions catalanes, de la Generalitat (govern i parlament) i també dels governs locals. No fer-ho fóra una irresponsabilitat. Les institucions de govern són la primera línia de contenció davant de les constants ofensives de l'Estat i les rèpliques del 155 i essencialment és a través d'elles on podem dissenyar i implementar polítiques per a tota la ciutadania en base dels valors republicans contemplats en aquest document.

L'excepcionalitat del moment requereix abordar les conteses electorals des de la màxima racionalitat per obtenir la maximització dels resultats i l'assoliment de la majoria necessària per governar en el màxim nombre d'institucions. La confluència en candidatures conjuntes de tot l'independentisme se segueix mostrant com la millor de les opcions possibles per assolir els millors resultats. Si analitzem el propi sistema electoral (proporcional amb la fórmula d'Hondt per l'assignació d'escons) arribem a la conclusió que les candidatures conjuntes són l'opció més eficient per maximitzar la representació. Per un altre costat, la tesi de les candidatures conjuntes també ve avalada pel fet prou conegut en estudis de sociologia electoral segons el qual les opcions que es presenten com a majoritàries tendeixen a atreure també els vots d'aquells electors que sense tenir una preferència perfectament definida opten per donar suport a l'espai considerat com guanyador. Finalment els arguments que per separat les opcions sobiranistes sumen més vots que les llistes unitàries no tenen evidència empírica i sovint amaguen més efectes de redistribució d'electorat dintre dels blocs (en aquest cas del sobiranisme) que l'eixamplament efectiu de base electoral.

En les eleccions municipals la transcendència de sumar esforços i comparèixer a les eleccions en llistes unitàries és especialment rellevant en aquelles localitats on es preveu que cap candidatura que es presenti a les eleccions obtindrà el suport d'una majoria absoluta. Cal saber que en absència d'una opció a ocupar l'alcaldia que disposi d'una majoria absoluta el dia del Ple on s'escull la màxima autoritat local, els Ajuntaments proclamen automàticament alcalde o alcaldessa la persona que encapçali la candidatura que ha obtingut en les eleccions un vot més que qualsevol altra. Això explica que hi hagi governs locals amb només $\frac{1}{4}$ part dels regidors del Ple. En el cas de Barcelona, per citar un exemple, l'independentisme hagués tingut l'alcaldia les darreres eleccions (maig 2015) si hagués anat en una sola candidatura de l'estil de "Junts pel Sí". Serà imperdonable que a les properes eleccions locals (maig 2019) el sobiranisme torni a cedir alcaldies tan importants com la de Barcelona per prioritzar l'aposta de partit i no el guany o l'interès col·lectiu del sobiranisme.

De la mateixa manera cal afirmar que la nit del 21 D, en les eleccions més importants de tota la història del parlamentarisme català, i malgrat el sobiranisme va obtenir una majoria absoluta d'escons gràcies al comportament de l'electorat, es va perdre l'oportunitat d'oferir una imatge i un relat guanyador davant el món. El motiu? La decisió de no haver concorregut conjuntament com es va fer amb Junts pel Sí. D'aquesta manera es va regalar a l'unionsisme la possibilitat d'exhibir que havia guanyat les eleccions al quedar com a primera opció electoral.

Els representants polítics es poden veure abocats en algun moment del seu mandat a la contradicció entre el compliment d'un compromís electoral i la imposició d'un mandat normatiu o fins i tot judicial. Com ja ha passat en els darrers anys això obre la porta al debat sobre possibles col·lisions entre obediències incompatibles. Hem d'assumir que aquestes circumstàncies es produiran en un futur proper i que poden derivar en situacions considerades per algun tribunal com de desobediència a l'Estat i per tant judicialment perseguibles. En tot cas la desobediència s'ha d'entendre com una decisió personal i intransferible del qui la protagonitza on cap imposició col·lectiva la pot determinar ni l'hauria de condicionar, precisament pel fet

que les conseqüències judicials s'han d'assumir individualment. La desobediència dels representants polítics, en qualsevol cas, pot acabar sent una acció necessària davant la injustícia de l'acció dels poders de l'Estat en la seva negativa a acceptar una solució democràtica a la demanda d'Autodeterminació.

En tot cas la banalització de la desobediència va en contra de la seva pròpia eficàcia. És un instrument personal legítim posat al servei de l'acció col·lectiva. Per això la desobediència en cap cas pot ser interpretada com un objectiu. Ho hem vist, per exemple, en la decisió d'alguns Ajuntaments on s'ha optat per fórmules imaginatives però que evitessin que l'alcalde fos novament inhabilitada a les portes d'unes noves eleccions municipals. En sentit contrari podem veure la decisió del Ple del Parlament de Catalunya que va votar per no acceptar les suspensions que el Suprem havia decretat dels diputats empresonats acusats de rebel·lió i l'actitud dels quatre diputats de Junts per Catalunya de mantenir-se lleials a la resolució del Ple del Parlament i no nomenar diputats substituïts.

c. – Caminar construint República des de la mobilització

La mobilització ciutadana ha estat l'origen i la clau del procés cap a la independència. Sense el comportament ciutadà que a Catalunya s'ha produït des de la diada del 2012, cap formació política hagués estat en condicions d'avançar en la línia que les institucions (ajuntaments, govern i parlament) ho han fet aquests últims anys. L'aportació ciutadana, però, no la podem limitar només a la mobilització multitudinària. S'ha de posar de relleu que és també la iniciativa ciutadana la que va obrir la porta a la popularització del concepte del "dret a decidir" a través del moviment de les consultes que es va iniciar el 2009 a Arenys de Munt i del referèndum com a l'única sortida democràtica a la crisi que acompanya la relació entre Catalunya i l'Estat espanyol.

No cal dir que l'1 d'octubre va ser possible en la mesura que la ciutadania es va fer seva la convocatòria i va decidir prendre partit en defensa dels col·legis electorals i de les urnes, malgrat les coaccions i amenaces. Sense aquesta mobilització multitudinària i pacífica a les portes dels col·legis electorals l'1 d'octubre no hagués estat possible.

Cal posar en valor l'actitud cívica i sempre pacífica de les mobilitzacions. L'Estat ha volgut reiteradament trencar aquesta força. Ha inventat relats falsos sobre suposades violències i ha alimentat la tensió – també policial – com estratègia per guanyar la desmobilització ciutadana.

És del tot necessari que les mobilitzacions segueixin marcant el temps. Sense l'exigència ciutadana i a la vegada la seva complicitat els partits polítics i les institucions no tindrien la força per seguir avançant i plantejant les contradiccions a l'estat espanyol. Cal assumir, a més, que les institucions soles no poden culminar amb èxit aquest procés. Per això des de la Crida Nacional treballarem al costat de les entitats per seguir promovent grans espais de mobilització ciutadana, tal i com des del 2009 s'han vingut produint.

Apostem per buscar una estratègia comuna amb altres actors al voltant del que podem identificar com "accions republicanes no-violentes" que generin una confiança entre el màxim nombre d'homes i dones el país, les entitats sobiranistes, els partits i per extensió les institucions. Cal preservar l'esperit de l'1 d'octubre per encarar una mobilització activa, sostinguda, civil i no-violenta. Cal assumir des de la ciutadania camins de desobediència pacífica i protesta cívica com possibles acceleradors d'una solució democràtica al conflicte i com generadors de noves oportunitats per exercir la sobirania.

d. — Caminar construint República des de la legitimitat de l'exili i la presó

Sabem que el trajecte fins la instauració de la República catalana no és un procés fàcil. Hem d'acceptar que no està exempt de dolor ni contradiccions. La història ens ho assenyalava però els fets recents com les ordres de presó, l'exili, els episodis de violència policial com els viscuts l'1 d'octubre, la persecució judicial i l'aplicació de mecanismes excepcionals i extrems de l'ordenament constitucional espanyol contra l'autogovern ens ho corroboren sense cap mena de dubtes. La lluita per la conquesta de les llibertats a casa nostra no serà diferent, no està sent diferent, a com han estat les conquestes democràtiques i de consolidació dels drets i les llibertats produïdes arreu i al llarg de la història. Cal assumir-ho responsablement.

Cal ser conscients que aquells que ostenten l'autoritat i la legalitat amb rigidesa pròpia de l'autoritarisme són també els poderosos que tendeixen a ofegar la voluntat majoritària de la ciutadania i es resisteixen amb força davant les demandes ciutadanes de més llibertat, justícia i democràcia. Aquest és el patró de conducta seguit per la majoria de poders polítics que no se senten segurs de la seva legitimitat i que es creuen en la missió històrica de frenar dinàmiques i processos de canvis que emergeixen de la societat. Ara ja sabem que la reacció dels poders de l'Estat espanyol no s'aparten d'aquest patró de conducta.

L'existència de presos i exiliats, però, obre també una porta a la legitimitat de la nostra demanda davant la comunitat internacional que caldrà utilitzar-la especialment al llarg dels judicis. La judicialització i l'empresonament a líders civils i membres d'un Govern i Parlament legítimament i legalment constituït pot acabar debilitant els poders de l'Estat, particularment el judicial, a la vegada que obre una oportunitat a reforçar aliances socials i polítiques més enllà de l'espai del sobiranisme.

La repressió i la sobreactuació dels poders de l'Estat a través dels tribunals, la presó i les (possibles) condemnes ens obliguen a exigir solucions dialogades no només a la situació de les persones preses i exiliades a causa del Referèndum de l'1 d'octubre sinó també al conflicte polític derivat per la negativa de l'Estat a resoldre la demanda del dret a l'Autodeterminació.

Des de la Crida Nacional s'impulsarà de manera prioritària un conjunt d'accions coordinades i unitàries, en el sí de les institucions i també en la societat, focalitzades en el que avui són les dues qüestions més rellevants i d'alcans unitari al nostre país com a vies de solució a la crisi política existent:

- La llibertat i absolució dels presos polítics i el retorn dels exiliats
- Referèndum d'Autodeterminació efectiu i acordat

Per un altre costat l'excepcionalitat del moment polític es visibilitza en l'existència del **Consell per la República**. El Consell assumeix amb més nitidesa que cap altre organisme i institució el mandat de l'1 d'octubre. La llibertat de l'espai europeu en contrast amb les constriccions que imposa l'Estat espanyol en l'espai institucional liderat per la Generalitat és indiscutit. De manera específica la Crida Nacional espera un lideratge en la internacionalització de la nostra causa a càrrec del Consell per la República.

4.— Carta de compromís polític

1. La Crida per la República és un moviment polític i ciutadà basat en la transversalitat sobiranista que persegueix fer efectiva una República catalana de dones i homes lliures en una Catalunya justa i pròspera.
2. Som expressió de l'excepcionalitat política, social i institucional que s'ha instal·lat a Catalunya arran de la negació de l'Estat Espanyol a abordar l'exercici efectiu del dret a l'autodeterminació a través del diàleg i l'acord polític i institucional.
3. Assumim el repte d'aglutinar sensibilitats polítiques i socials plurals per projectar-les en una eina d'acció política que també permeti assolir pel sobiranisme el govern de les institucions polítiques de representació ciutadana.
4. Preservarem el mandat polític de l'1 d'octubre del 2017 expressat a les urnes en el referèndum d'autodeterminació convocat i organitzat pel Govern legítim de la Generalitat de Catalunya i ratificat pel Parlament de Catalunya el 10 i el 27 d'octubre del mateix any.
5. Defugim qualsevol imposició al marge de la voluntat ciutadana expressada a les urnes i rebutgem enèrgicament la substitució de la via política per vies coercitives i judicials per a resoldre els conflictes existents.
6. No defallirem en la promoció i la defensa del diàleg i la democràcia com a úniques vies legítimes per assolir els grans acords de país, i particularment per decidir quin ha de ser el futur polític del nostre país.
7. Assumim els principis de la no-violència i les virtuts cíviques i polítiques que la desobediència pacífica i la protesta cívica tenen com possibles acceleradors d'una solució democràtica a favor de l'exercici efectiu de l'Autodeterminació i com a generadors de noves oportunitats.
8. Reivindiquem la bondat de la implicació de la ciutadania en la vida política davant dels qui la rebutgen. Tenim el convenciment que la distància entre la ciutadania i les institucions polítiques alimenta el risc de la fragmentació social pel debilitament progressiu de l'interès general i l'increment de l'opacitat, la corrupció i el populisme.
9. Ens conjurem a través de l'acció institucional i la mobilització ciutadana a revertir la situació política i social actual, on les llibertats i els drets civils i polítics, individuals i col·lectius, són amenaçats i fins i tot negats pels poders constituïts de l'Estat espanyol.
10. Ens comprometem a ser actius en el respecte i el reconeixement explícit de totes les opcions polítiques que s'expressin en la societat catalana fruit del seu pluralisme. Aquest compromís a favor del pluralisme polític l'entenem com una expressió de civilitat indiscutible i que ens relliga amb les principals tradicions polítiques democràtiques contemporànies.
11. Ens reconeixem en els valors del nou republicanisme democràtic i ens orientem a assolir i preservar l'emancipació i la igualtat entre totes les persones sense distinció. En aquest sentit ens comprometem a combatre qualsevol discriminació, instaurada per norma o per convenció social, i a treballar per la dignitat de qualsevol persona sense excepció.

12. Ens reivindiquem al costat de totes aquelles persones, col·lectius i forces partidàries del progrés social amb el compromís de reduir les causes de desigualtat social i econòmica. Encarem el futur conscients dels riscos que aquest sempre comporta i abracem sense por les oportunitats que el futur ofereix per construir espais de progrés individual i col·lectiu en un context de prosperitat econòmica.
13. Defugim sense ambigüitats tot conservadorisme que amb l'argument del passat frena el futur i limita els potencials de canvi del propi present.
14. Assumim i reforçarem el model públic de benestar com la resposta imprescindible per “ alliberar les persones de les necessitats ” i com a motor de cohesió social. Apostem per uns serveis de qualitat adreçats a tota la població, garantits per les institucions públiques.
15. Reivindiquem el paper de la iniciativa social com operadors des de la proximitat per bastir serveis de qualitat.
16. Apostem per una nova governança a les institucions com a compromís per facilitar l'aportació de la ciutadania, d'actors d'economia social, de les entitats i associacions representatius i d'emprenedors en la diagnosi, disseny i/o implementació de polítiques i serveis públics.
17. Adquirim, en coherència amb aquesta excepcionalitat, el compromís de dissolució un cop assolida la instauració de la República Catalana.

